

SUMAR

De la un baraj la altul: agonie și extaz	7
Chinurile facerii: Unirea Tricolor + Ciocanul = Dinamo.....	11
75 de ani de istorie pe gazon	20
Câinii Roșii și Spartanii din Groapa de pe Ștefan cel Mare.....	55
Semifinala cu Liverpool sau... ar fi fost prea frumos	68
Mica enciclopedie a legendelor alb-roșii	78
Privatizarea – Nicolae Badea, Cristi Borcea, Ionuț Negoită. Coaforul Lotus și marea țeapă a lui Cortacero	184
Peluza Cătălin Hildan (PCH) și Doar Dinamo București (DDB), visul și miracolul contestat al suporterilor	191
Bibliografie în alb-roșu	197

De la un baraj la altul: agonie și extaz

...Cine ar fi crezut? Una dintre cele mai titrate echipe de fotbal din România, în fapt prima care a ajuns într-o semifinală de Cupa Campionilor, se afla, în vara anului 2022, într-o situație aparent fără ieșire. După ce fusese victima unei păcăleli istorice, orchestrată de un fals investitor spaniol, Dinamo ajunsese, practic, la limita falimentului, deopotrivă financiar, dar și sportiv.

Mai întâi, în turul barajului pentru menținerea în Liga I, Dinamo pierdea la Cluj, în fața Universității cu 2-0, golul al doilea, decisiv, fiind marcat de Boiciuc, dar, după o cursă fulminantă a mijlocașului Ioan Filip, jucător „exilat“ din Ștefan cel Mare cu câteva sezoane în urmă. Era o nouă umilință, după multele înregistrate deja în sezonul regulat (mai ales acel 0-6 cu FCSB înregistrat pe 12 septembrie 2021!) și apoi în play-out. Elevii de atunci ai antrenorului Dusan Uhrin aveau de surmontat handicapul peste o săptămână, în returul de acasă. Dar, cu Gabriel Torje în frunte, urmau să dezamăgească și mai crunt pe 29 mai 2022, nereușind decât un meci egal, 1-1, pe teren propriu. Stupoare, așadar! După 74 de ani petrecuți în exclusivitate în prima divizie, Dinamo retrograda lamentabil în liga secundă.

Odată ajunsă aici, lucrurile păreau să stea însă și mai prost. O echipă din care jucătorii cei mai importanți părăsiseră deja corabia după căderea în B (Liga a II-a de acum) și, mai mult, lipsită de posibilitatea de a face noi transferuri, susținută aproape exclusiv de suporteri, Dinamo părea, după unii, deloc puțini, condamnată să cadă și mai jos, în al treilea eșalon fotbalistic.

De altfel, după un început neconvingător de campionat „la matineu“, cu înfrângeri acasă în fața Oțelului Galați (1-3), Unirii Dej (2-3) sau a Stelei Armatei (1-2), precum și meciuri pierdute în deplasare la Târgu Jiu (0-2) ori Buzău (1-2), cel mai negru scenariu părea că

începe să se adeverească. Acel faimos și atât de ridiculizat „Lăsați-ne să ne pregătim de Liga Campionilor!“ al fostului finanțator Cristi Borcea se metamorfoza treptat într-un „Doamne-ajută să nu cădem și mai jos!“

Și totuși, Dinamo nu moare și nici nu se predă. Ba chiar, deloc întâmplător și după venirea – privită inițial cu multă neîncredere – a antrenorului Ovidiu Burcă, fost jucător dinamovist din epoca în care alb-roșiii se băteau la titlu, echipa începe o incredibilă cursă de urmărire a locurilor de play-off, la capătul căreia teoretic se putea spera, dacă nu la o promovare directă, măcar la accederea pe un loc de baraj pentru promovare înapoi în elită. Paradoxal (sau nu), imposibilitatea de a face transferuri sonore a avut un efect pozitiv, sporind coeziunea lotului și ambiționându-i peste măsură pe un Giafer, Bani, Amzăr sau Alexandru Pop, sprijiniți de veteranul căpitan Patriche, experimentații Neluț Roșu și Iulian Roșu, dar și foarte eficienții „stranieri“ Moura, Larrucea, Iglesias și, mai ales, Ghezali. Rezultatul a fost o calificare în extremis în play-off, apoi intrarea – atât de improbabilă cu câteva luni înainte! – în barajul de promovare.

Dar spectrul precedentului și nefericitului baraj încă bântuia subconștientul colectiv. Mai ales că adversarul – FC Argeș – nu părea deloc o victimă sigură. Ba chiar dimpotrivă! Oare își permiteau argeșenii să piardă și a doua echipă de Liga I, după retrogradarea directă a formației CS Mioveni, pe care nici măcar implicarea ca antrenor a fostului secund de la Națională, Nicolae Dică, nu o mai putuse salva?

Câinii Roșii au mușcat însă fără milă, tranșând în linii mari soarta barajului încă din manșa tur, disputată – 29 mai 2023 – pe Stadionul Național și încheiată cu un neverosimil scor de tenis, 6–1! Nimeni, poate nici cei mai optimiști suporteri din Peluza „Cătălin Hildan“, nu și-ar fi putut închipui așa ceva, mai ales că – vorba unuia dintre cei mai tineri jucători dinamoviști – scorul fusese stabilit la finalul unei demonstrații de „fotbal-șampanie“, încununat cu golurile pe bandă rulantă semnate de Bena, Larrucea, Pop, Ghezali (2) și Iglesias.

A urmat un retur mutat de piteșteni – de frica suporterilor din orașul lui Dobrin? (pretextul fiind oareșce probleme la instalația de nocturnă!) – la... Mioveni, în care echipierii alb-roșii aveau să piardă cu 2–4 (la un moment dat pe tabelă apărând u frisonant 1–4!), dar, cu scorul general de 8–5 (!), Dinamo se reîntorcea – „en fanfare“ – în Liga I, punând capăt coșmarului.

Au existat totuși alte emoții înaintea disputării returului acestui baraj! Dar, după ce FC Argeș a cerut retragerea licenței lui Dinamo pentru Super Liga României, clubul bucureștean a răspuns prin intermediul unui comunicat oficial semnat de Vlad Iacob, administratorul special al alb-roșilor. Iacob le-a transmis piteștenilor că termenul de contestare a acordării licențelor expirase încă din data de 31 mai, astfel că cererea formulată de clubul din Trivale după disputarea manșei tur a barajului era nu doar nefondată, ci și deja tardivă:

TOTUL SE JOACĂ PE TEREN!

București, 2 iunie 2023

Clubul DINAMO 1948 București, prin administratorul special Vlad Iacob, precizează prin intermediul paginilor oficiale de Facebook și Instagram următoarele, ca răspuns la demersul efectuat de către FC Argeș la Federația Română de Fotbal:

În primul rând, termenul de contestație pentru acordarea licenței cluburilor a fost depășit, încă din data de 31 mai. Orice contestație ulterioară este considerată tardivă.

În al doilea rând, clubul Dinamo 1948 SA a obținut licența pentru Liga I prin prisma existenței unui plan de reorganizare deja aprobat de către instanța competentă, în conformitate cu care societatea funcționează astăzi. Demersurile actuale făcute de către club și administratorul judiciar sunt în vederea modificării planului în vigoare.

Totodată, cu privire la pretensele creanțe menționate de către FC Argeș, acestea au fost evaluate atât de către instituția competentă de acordare a licențelor, anume Federația Română de Fotbal, cât și de un auditor independent, extern, contractat de către aceasta. Concluzia la care au ajuns ambele părți este că Dinamo 1948 SA îndeplinește integral cerințele de licențiere pentru Liga I, sezonul competițional 2023–2024.

Considerăm că acest demers este totalmente nefondat. De asemenea, acesta a fost efectuat tardiv de către FC Argeș în cunoștință de cauză – acest club deținând o licență de Liga I și cunoscând foarte bine termenul pentru contestații. Considerăm că acest gest nu face cinste unui club cu o asemenea tradiție!

Clubul Dinamo 1948 SA a îndeplinit cerințele regulamentare de participare în Liga I, începând cu sezonul următor, iar singurul pas rămas va avea loc pe terenul de fotbal, în partida disputată mâine, la Mioveni.

Așteptăm cât mai mulți dinamoviști alături de noi și suntem convinși că jucătorii și Ovidiu Burcă își vor face din nou datoria în teren, acolo unde trebuie decis totul! Fie ca cel mai bun să învingă și avem convingerea că la finalul partidei ne vom bucura, împreună, se arăta în comunicatul oficial emis de Dinamo pe 2 iunie 2023, cu o zi înaintea disputării jocului decisiv.

Fantoma celui alt DDB scornit de dușmanii de tot felul ai Spartaniilor – „Dinamo Din B” – era definitiv eliminată. Echipa care avea în palmares 18 titluri naționale, 13 Cupe ale României, 2 Supercupe ale României și o Cupă a Ligii se întorcea acolo unde îi era locul de șapte decenii și jumătate... Istoria Câinilor Roșii își urmează cursul firesc.

Chinurile facerii: Unirea Tricolor + Ciocanul = Dinamo

Ce este, până la urmă, Dinamo, de unde și cum a apărut această echipă în care au strălucit Pârcălab, Dumitrache, Dinu și Lucescu, iar înaintea lor frații Nunweiller (șapte la număr!), Titus Ozon, Dumitru Nicolae „Nicușor“, Titi Frățilă?

Răspunsul nu este chiar așa de ușor de dat din perspectivă istorică și, pentru a-l afla, trebuie să ne reîntoarcem în complicatul an 1948, primul de după schimbarea de regim politic din România. De fapt, multe aveau să se schimbe atunci în țară, inclusiv fundamentele mișcării sportive.

Adus de „expații“ britanici din a doua jumătate a veacului XIX, dar și impulsionat de studenții români întorși de la studiile efectuate în Occident, fotbalul exista la noi, într-o formă sau alta, de mai bine de opt decenii, iar într-un cadru organizat de la începutul perioadei interbelice, când se pune pe picioare un campionat și se alcătuieste o echipă națională, care avea să participe inclusiv la primele ediții ale Cupei Mondiale.

La începuturile sale instituționale, fotbalul românesc a fost dominat de formațiile din Vestul țării, între care, mai ales cele din Timișoara (10 titluri în perioada 1922–1938, prin Ripensia și Chinezul – nume provenit de la comandantul militar medieval Pavel Chinezu sau Pál Kinizsi pe ungurește, nicio legătură cu... chinezii!) și din Oradea (CAO, echipa legendarilor Bodola, Baratki și Petchovschi). Treptat însă încep să se afirme și formații bucureștene, precum Venus (patronată de temutul șef al poliției, Gavrilă Marinescu, unul dintre oamenii de încredere ai lui Carol al II-lea), Rapid (echipa Atelierelor CFR) sau Unirea Tricolor (condusă o vreme de filosoful Nae Ionescu).

Unirea Tricolor provine din fuziunea a două vechi echipe din cartierele bucureștene Tei și Obor. Istoria echipei începe, practic, în septembrie 1914, când în cartierul bucureștean Obor a luat ființă, din inițiativa

unor elevi de liceu, clubul Teiul, al cărui nume s-a schimbat ulterior în Tricolorul. Până la întreruperea adusă de război are în palmares doar meciuri amicale. După Primul Război Mondial, participă în primul sezon de la reluarea campionatului (1919–1920) împreună cu Venus București, Colțea București și Prahova Ploiești și ocupă un onorabil loc secund (la 3 puncte de Venus București) pentru o primă astfel de participare. În ultimul sezon (1920–1921), în formatul divizionar al campionatului României, Tricolorul București câștigă campionatul pe teren terminând cu 10 puncte, fiind urmată de Venus București cu 9 puncte, dar îl pierde la masa verde, comisia acordând clubului Venus București titlul, după ce meciul echipei Venus cu formația Educația Fizică București nu se mai dispută, clubului Venus fiindu-i acordate 2 puncte, suficiente pentru a urca pe primul loc. Mulți ani s-a înregistrat că Venus București a fost campioana din acest sezon, din cauza unor rapoarte găsite în presă în acea vreme și a apărut cu opt campionate câștigate, în timp ce Unirea Tricolor a apărut cu doar un titlu, cel din 1941. Cu toate acestea, jurnalistul și istoricul sportiv Romeo Ionescu a descoperit că, de fapt, echipa câștigătoare a aceluia sezon a fost Tricolorul București, după o victorie în finala campionatului împotriva lui Venus (3–2).

Sezonul următor (1921–1922), suferă schimbări profunde, campionatul devenind Divizia A, iar echipele din teritoriile integrate României Mari concurând în campionate regionale, urmând ca echipele câștigătoare să participe în sistem de cupă pentru titlu de campioană a României. Tricolorul București devine campioană a regiunii București, fiind prima echipă din București care reprezintă Capitala în finala campionatului național. Deși trece de Polonia Cernăuți în sferturi, în semifinală pierde cu 3–0 prin neprezentare (din cauza lipsei de fonduri) în fața Victoriei Cluj. La 23 septembrie 1923, Tricolor obținuse prima victorie a unei echipe din București în fața uneia din Iugoslavia: 3–1 cu Beogradski SK.

Pe 1 iunie 1926, Tricolor fuzionează cu un alt club din zona Oborului, Unirea, rezultând așadar Unirea Tricolor. Președintele și patronul

echipei a fost Nicolae Lucescu, iar un personaj public celebru în jurul Unirii Tricolor a fost Titi Barosanu, un lider al suporterilor. În sezonul 1926– 1927, echipa câștigă din nou campionatul regiunii București, dar pierde din nou în semifinalele campionatului național: 1–4 cu Colțea Brașov. Stadionul Unirea, aparținând clubului bucureștean omonim, a fost inaugurat în octombrie 1924. Stadionul era situat în vecinătatea Gării de Est. După ce Unirea a fuzionat cu Tricolorul București – rezultând echipa care avea să devină celebră – , Unirea Tricolor, echipa-fanion a cartierului Obor arena, a găzduit primul meci al campionatului în sistem divizionar, pe 4 septembrie 1932, dintre Unirea Tricolor și AMEFA. Lăsat în paragină, stadionul a fost dărâmat, iar pe locul lui s-au ridicat blocuri de locuințe.

După înființarea Diviziei A, Unirea Tricolor participă la opt dintre cele nouă campionate de dinaintea războiului, reușind să câștige titlul în anul 1941. Nu a câștigat niciodată Cupa României, deși a participat în două finale ale competiției: în 1936 și în 1941. Inițial, după război, echipa participă în Divizia B, de unde promovează în anul 1947, dar retrogradează din nou în anul imediat următor. În returul acestui campionat însă (ianuarie 1948), odată cu înființarea, după model sovietic, a cluburilor departamentale (al armatei fiind CCA), echipa trece sub patronajul Ministerului Afacerilor Interne (MAI), numindu-se Unirea Tricolor MAI. La 14 mai 1948, echipa fuzionează cu Ciocanul București, rezultând clubul Dinamo București, care a fost reprezentat provizoriu de ambele echipe, respectiv Ciocanul și Unirea Tricolor MAI. Aceasta din urmă retrogradând, a devenit Dinamo B, care în 1949 ocupă locul 1 în Divizia B, dar nu poate promova, deoarece în primul eșalon se afla deja Dinamo A. Astfel, echipa rămâne în B, dar se mută la Brașov, devenind Dinamo Brașov. Acolo, în 1950, reușește să promoveze și activează în Divizia A până în anul 1956. Apoi se mută la Cluj pentru o singură ediție de campionat, după care, în anul 1958 se desființează, iar lotul de jucători este transferat la Bacău, întărind formația Dinamo Bacău (înființată în 1950), ulterior FCM Bacău. După 1989, a existat o tentativă eșuată de a

redenumi Dinamo Unirea Tricolor, însă inițiativa nu s-a dovedit deloc populară și s-a renunțat rapid la ea.

Între jucătorii importanți ai formației Unirea Tricolor s-au numărat: Constantin Rădulescu, Petre Rădulescu, Ștefan Cârjan, Traian Iordache, Ion Bogdan, Valeriu „Sony“ Niculescu, Titus Ozon, Gheorghe Petrescu, Petre Steinbach, Iulian Brânză, Daniel Lac, Iulian-Florin Mărgărint, Ion Crețea.

Dintre aceștia, Constantin „Costel“ Rădulescu (5 octombrie 1896–31 decembrie 1981) a fost faimos și ca antrenor, el fiind selecționerul echipei naționale de fotbal a României la Campionatele Mondiale din 1930, 1934 și 1938. El a avut un rol important în cadrul Federației Române de Fotbal între anii 1923 și 1938. Anterior, în Primul Război Mondial, Rădulescu a servit ca ofițer în Armata Română (1916–1918), luptând pe front în Bătălia de la Mărăști, în care a fost rănit la brațul drept. În 1919, a participat ca portar al echipei naționale de fotbal a României la Jocurile Interlitate desfășurate pe Stadionul Pershing din Paris. După sfârșitul războiului, Rădulescu a jucat fotbal la SC Olympia București și Tricolor București până în 1923. După 1923, Rădulescu a început să se ocupe de arbitraj, antrenoriat și a condus în domeniul fotbalistic, fiind implicat în dezvoltarea Federației Române de Fotbal în 1930, punând capăt practicii de joc haotice de până atunci. El a fost manager al echipei naționale în 18 ocazii și antrenor în 24 de alte ocazii, între anii 1923 și 1940. La cea de-a doua Cupă Mondială, a fost și selecționer, iar la cea de-a treia Cupă Mondială, a fost angajat ca antrenor. El a fost arbitru, timp de 20 de ani, arbitrând 200 de meciuri de prima divizie, precum și 102 meciuri internaționale între cluburi și 11 meciuri între țări. El a asistat în calitate de arbitru de tușă în alte ocazii, când echipa României juca în anii '30.

Constantin Rădulescu a condus echipa națională de fotbal a României la primele trei Campionate Mondiale, care au avut loc în Uruguay, Italia și Franța. El a preluat acest post (pentru a doua oară) în 1929, după ce echipa antrenată de Teofil Morariu a pierdut la scor cu Iugoslavia în mai 1928, și a condus echipa României de la începutul

campaniei pentru Cupa Balcanică din 1929/1931, pe care România a câștigat-o, pierzând numai un meci la Sofia și câștigând toate celelalte meciuri, învingând inclusiv echipa Iugoslaviei în octombrie 1929. La Cupa Mondială, Rădulescu a fost ajutat de către Octav Luchide. Înainte de turneu, după înfrângerea suferită în fața Iugoslaviei în mai 1930, el a renunțat la Emerich Vogl pe postul de căpitan și l-a înlocuit cu Rudolf Wetzler, înaintaș la Juventus București. În 1930, România a reușit să participe la prima Cupă Mondială datorită entuziasmului și puterii de convingere a secretarului general al FRFA de atunci, Octav Luchide. În perioada desfășurării competiției, antrenorul echipei României, Costel Rădulescu a oficiat de două ori ca arbitru de tușă în meciuri în care jucau Argentina și Uruguay și care au avut loc în zilele când România nu juca. (Ulysses Saucedo, antrenorul Boliviei, a arbitrat și el un meci în prima rundă de meciuri). El a oficiat ca tușier și în alte ocazii când România juca în anii '30.

O altă echipă de tradiție a epocii interbelice era Ciocanul București, înființată pe 25 mai 1919 de către un antreprenor evreu sub numele Maccabi București. „Maccabi“ este vechiul simbol ebraic al curajului și al succesului, Macabeii fiind o familie de evrei patrioți din secolele II–I î.Hr., care au luptat pentru eliberarea Iudeei de sub dominația eleno-siriană seleucidă (politică, culturală și, mai ales, religioasă) și au pus temeliiile unui regat independent în Țara lui Israel.

Maccabi București a fost fondat în 1919 de către un om de afaceri evreu, într-o perioadă în care reprezentanții minorităților etnice din România Mare au înființat echipe de fotbal distinctive (un alt astfel de exemplu a fost clubul Elpis Constanța, care era deținut de un om de afaceri greco-român; a existat un Maccabi și la Cernăuți, unde mai activau și Polonia Cernăuți, Jahn Cernăuți sau Dovbuș Cernăuți, pe lângă Dragoș Vodă Cernăuți). În 1925, o echipă feminină de handbal în șapte a fost inaugurată ca filială a clubului Maccabi, dar, ca toate echipele românești ale vremii, juca doar meciuri demonstrative (de obicei, în deschiderea meciurilor oficiale de fotbal).

Din 1921, echipa și-a stabilit sediul în Calea Dudești din București, unde avea și stadionul, și a început să participe la campionatul municipal. În 1928-1929 câștigă campionatul regiunii București, dar nu are rezultate în finala pe țară. Odată cu înființarea sistemului divizionar, Maccabi evoluează în Divizia B. În 1935, câștigă turneul de fotbal al Macabiadei, organizate la Tel Aviv. După Al Doilea Război Mondial, echipa își schimbă denumirea în Ciocanul București și participă la primele ediții postbelice ale Diviziei A.

Înainte de sezonul 1940–1941, într-o perioadă în care România a adoptat politici antisemite, clubul a fost exclus din competițiile oficiale. A reapărut în 1945 la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial și și-a păstrat numele înainte de a fuziona cu un alt club pentru a forma Ciocanul. Pentru sezonul 1946, clubul a fost antrenat de antrenorul maghiar Béla Guttmann, care a continuat să antreneze multe echipe proeminente europene și sud-americeane din anii 1940 și 1950. Din cauza penuriei de alimente, Guttmann a insistat ca, o vreme, salariul său să fie plătit în legume (!). Ulterior, a părăsit clubul bucureștean după ce un director a încercat să intervină în selecția echipei.

De numele lui Guttmann se leagă și blestemul aruncat asupra clubului portughez Benfica Lisabona. La cinci ani de la înființarea Cupei Campionilor, Vulturii deveneau a doua echipă care câștiga trofeul, primele ediții fiind acontate de Real Madrid. După 3–2 cu Barcelona în 1961, a venit și bisul un an mai târziu, 5–3 cu Real. Bela Guttmann, tehnicianul de pe banca lusitanilor, părea că a găsit secretul competiției. A mers să ceară o mărire de salariu, dar i s-a arătat ușa! Legenda spune că ar fi blestemat Benfica: „Să nu mai câștigați Cupa Campionilor nici în 100 de ani!” Urmarea? Picioarele jucătorilor au tremurat în fiecare finală disputată în următoarea jumătate de secol, toate pierdute. Un an mai târziu, după plecarea lui Guttmann, Benfica era din nou în ultimul act al Cupei Campionilor Europeni. Sub îndrumarea lui Fernando Riera, portughezii intrau pe Wembley să înfrunte Milanul lui Nereo Rocco. Eusebio deschidea scorul în prima repriză și totul

mergea ca pe roate. Supremația Benficăi părea să continue și fără Guttman. Iluzii! Altafini rezolva meciul în doar opt minute în partea a doua a meciului, aducându-i Milanului prima din cele șapte Ligi. Doi ani mai târziu, erau din nou în finală și aveau în față o nouă forță din Italia. Internazionale Milano, deținătoarea trofeului, stătea în fața lusitanilor, conduși de pe bancă de un antrenor provenit din România. Alexandru Schwartz reușea eventul în 1965 în Portugalia, dar Interul îi sufla trofeul continental cu un sec 1–0. Mai trec trei ani. Benfica ajunge din nou într-o finală pe Wembley, dar de data aceasta cu Manchester United în față, susținută de aproape 90 000 de suporteri. După primele 90 de minute era 1–1 și se intra în prelungiri. Parcă enervați, cei de la United închideau meciul în primele nouă minute. Trei goluri rapide ale lui United spulberau din nou visul, iar tot mai mulți începeau să își amintească de cuvintele lui Guttman. La 21 de ani de la blestem, Benfica schimba competiția. În Cupa UEFA, portughezii au întâlnit Anderlechtul, iar de data aceasta aveau două meciuri la dispoziție să oprească seria ghinioanelor. Belgienii câștigă prima manșă cu 1–0. Un avans fragil și ușor de remontat, mai ales că returul se disputa pe Da Luz, unde echipa lui Sven-Goran Eriksson avea să fie susținută de 80 000 de fani. Nici acasă nu le-a mers însă. Minutul 32: Stadionul erupe după reușita lui Sheu, care egalează situația la general. Minutul 38: Lozano liniștește spiritele, reușind să egaleze. Era deja a patra oportunitate irosită. Cinci ani mai târziu, Benfica revine în finala Cupei Campionilor, a șasea din istoria clubului. După 120 de minute cu PSV-ul lui Guus Hiddink, scorul era 0–0. Urmează penaltiurile, unde portarii Van Breukelen și Silvino sunt spectatori la goluri. Asta până la ultima serie, când portarul lui PSV parcă îl hipnotizează pe Veloso, care îi trimite direct în brațe. Nici de la 11 metri nu vine norocul... În 1990, urmează o nouă finală cu AC Milan. Povestea eșecurilor a început cu ei, deci trebuia să se termine cu ei, nu? Cercul dramelor se putea închide, iar scenariul de Hollywood părea să fie pregătit. Finala se disputa în Austria, la Viena, exact în orașul unde se află mormântul lui

Guttman. Eusebio, fostul său elev, merge și se roagă. Cere ca blestemul să ia sfârșit, dar fără folos. Tridentul Rijkaard–Gullit–Van Basten ridică trofeul deasupra capului la Viena, după 1–0 în timpul regulamentar. Ciclul nu se termină, iar Benfica parcă se teme să mai joace într-o finală. După 23 de ani de așteptare vine însă de data aceasta în Europa League. „Vulturii“ au trecut peste eliminarea din Liga Campionilor și au ajuns până în ultimul act, unde au întâlnit deținătoarea la zi a Ligii Campionilor: Chelsea. Contrar cursului jocului, londonezii deschideau scorul în partea secundă prin Torres, dar Cardozo repara lucrurile. A părut că meciul se ducea în prelungiri, dar Ivanovici și-a înghețat adversarii. Lovitură de cap din 6 metri și mingea era așezată cuminte în plasă. Minutul 90+3 și Benfica era la pământ. (*www.gsp.ro*)

Sub titulatura Ciocanul, fostul club bucureștean antrenat de Guttman a jucat vreme de două sezoane în Divizia A. În mai 1948, a fuzionat cu Unirea Tricolor București, pentru a crea clubul Dinamo, care era administrat de Ministerul de Interne.

Jucătorii de referință ai fostului club Maccabi (Ciocanul) s-au numit: Samuel Zauber (unul dintre portarii României la Cupa Mondială din 1930), D. Bacinski, Caius Novac, Gheorghe Constantinescu, Angelo Niculescu (viitorul antrenor al Naționalei la Cupa Mondială din 1970, desfășurată în Mexic; recunoscut oficial de FIFA, în 2011, ca părinte al stilului tiki-taka), Ion Șiclovan, Iuliu Farkas și Carol Bartha.

În volumul autobiografic *Confesiunile unui cafegiu*, Gheorghe Florescu, spune următoarele: „Venind dinspre Mihai Bravu (pe Calea Dudești), pe partea dreaptă era un minunat stadion numit Maccabi, construit de comunitatea evreiască, iar alături o școală de meserii numită Ciocanul, școală care mai există și astăzi“. Dinamo „înghite“ doar lotul de jucători și nu folosește baza sportivă din Dudești, ea fiind preluată de Flacăra Roșie, fostă Pielari. Arena din Calea Dudești, redenumită prole-tar Baza Sportivă Flacăra Roșie, avea să reziste până la demolările ceaușiste de tristă amintire din anii '80, când tot cartierul a suferit mari distrugerii, poate la fel de mari ca ale cartierului Uranus. Acum bătrânul

stadion Maccabi, desființat în 1987, se odihnește pe undeva pe sub blocurile de pe Bulevardul Burebista, în apropiere de Piața Alba Iulia.
(<https://bacisme.wordpress.com>)